

dosti ze dne 10. ledna 1930 a ze dne 8. ledna 1935. Vyhlášením konkursu na jmění původně žalovaného se změnilo postavení žalovaného potud, že na místě něho nastoupil podle § 7, odst. 3, konk. ř. čís. 64/1931 Sb. z. a n. správce konkursní podstaty. Tento není sice ani zástupcem věřitelů ani zástupcem úpadce, avšak ve sporu o vyloučení věci z konkursní podstaty hájí ovšem zájem konkursních věřitelů. Avšak ani v této funkci nelze mu přiznati přípustnost zmíněné námitky, neboť konkursní věřitelé, pokud jsou výhradně osobními věřiteli úpadce, neutrpkli újmy na knihovních právech, poněvadž žádných nemají a ani v době povolení poznámky neměli a zájmy oddělných věřitelů správce konkursní podstaty nezastupuje, poněvadž jejich práva nejsou podle § 12 konk. ř. konkursem dotčena. Z rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 19. července 1899 čís. 7490 (Not. Z. 1900 č. 45 a Bohuslav-Hartmann: Sbírká příkladů knihovních žádosti a usnesení z r. 1932, str. 286), jehož se dovolatel dovolává, nelze nic v jeho prospěch vytěžiti, poněvadž tam šlo o žalobu o výmaz vkladu a otázky, zdali žaloba ta je přípustná jen pro hmotněprávní neplatnost právního jednání, které tvořilo podklad ke knihovnímu vkladu, nebo i pro nesprávné řešení formálních předpokladů zápisu knihovním soudcem, za jakých podmínek jest žaloba přípustná a které osoby jsou k ní oprávněny, výslovně řešeno nebylo. Je-li tudíž námitka žalovaného nepřipustná již s hlediska dovolacího důvodu podle § 503, čís. 4, c. ř. s., netřeba se zabývati věcně dovolacím důvodem rozporu se spisy (§ 503, čís. 3, c. ř. s.), jež spatřuje dovolatel v tom, že žalobce žádal o druhou poznámku před uplynutím pětileté účinnosti poznámky první. Přípustná jest ovšem výtká činěná dovolacím důvodem podle § 503, čís. 4 c. ř. s., že odvolací soud mylně vyložil prohlášení nynějšího úpadce ze dne 8. ledna 1935, poněvadž prý z něho není zřejmé, že výhrada vlastnictví a svolení k poznámce podle § 297 a) obč. zák. se týkala i náhradních strojů; tu nejde o vady knihovních usnesení, nýbrž o neurčitost rozsahu výhrady práva vlastnického. Než tato výtká je nedůvodná. Neboť přes to, že je tam jen zmínka o chladícím strojním zařízení z objednávky z roku 1929, odůvodnil odvolací soud případně, že výměna součástek a doplnění chladícího zařízení z dodatečných objednávek tvoří jednotný celek a nevzniká tudíž žádná pochybnost o tom, že knihovní poznámka se vztahuje na všechny součástky chladícího zařízení jak z původních tak dodatečných částí.

#### Čís. 17344.

**Zprostředkovatel koupě nemovitosti v soudní dražbě má nárok na odměnu jen tehdy, bylo-li placení provise výslovně zvláště ujednáno i pro ten případ, že komitent koupí nabídnutý objekt v soudní dražbě.**

(Rozh. ze dne 21. června 1939, Rv I 337/39.)

Podle tvrzení žaloby navázal žalovaný s Václavem K. v druhé polovině roku 1935 obchodní spojení a ujednal s ním, že mu zaplatí odměnu ve výši 1% kupní ceny, koupí-li některý z objektů jím nabídnutých. Žalovaný nato koupil dům ve veřejné dražbě, nezaplatil však smlouvenou provisi, o níž je žalován. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

### Důvody:

Šlo o smlouvu zprostředkovatelskou, která se zřejmě vztahovala na koupi nemovitosti z volné ruky, nikoliv na jejich koupi v soudní dražbě. Exekuční dražba ostatně již svou podstatou vylučuje činnost zprostředkovatelskou a není přípustné, aby někdo někomu zprostředkoval koupi domu v dražbě. Proto by tato zprostředkovatelská smlouva sama o sobě nezakládala v souzeném případě žalobcův nárok na provisi, neboť koupě z volné ruky se neuskutečnila, nýbrž žalovaný koupil dům v soudní dražbě. Není však vyloučeno, aby i při koupi nemovitosti v soudní dražbě měl zprostředkovatel nárok na odměnu, avšak předpokladem tohoto nároku jest, že bylo placení provise výslovně zvlášť ujednáno i pro ten případ, že komitent koupí nabídnutý objekt v soudní dražbě (srov. rozh. Sb. n. s. č. 7786). Žalobce tvrdil, že výslovná úmluva tohoto obsahu byla mezi žalovaným a Václavem K. učiněna a nabídl o tom důkazy. Stala-li se skutečně taková závazná úmluva, byl by žalovaný povinen k zaplacení provise, v opačném případě však by žaloba nebyla opodstatněna. Jelikož soud prvního stolice o této rozhodující skutečnosti neučinil vůbec žádné zjištění, není věc zralá k rozhodnutí.

### Čís. 17345.

#### Zákon o soukromých zaměstnancích.

Nevěrou ve službě (§ 34 č. 1 zák. č. 154/1934) jest rozuměti všechna jednání (činy i opominutí), kterými zaměstnanec porušuje způsobem přičítícím se poctivosti a dobré víře svoje povinnosti vůči zaměstnavateli. Není třeba, aby z takových jednání vznikla zaměstnavateli přímo materiální újma a aby taková jednání byla zaměstnanci zvláště zakazována.

Je důležitým důvodem k propuštění podle § 34 č. 1 řeč. zák., připravil-li sazeč proti nařízení vedoucího úředníka v tiskárně a jejího majitele — že bez jeho vědomí a svolení nesmí býti v tiskárně zhotovovány tiskopisy pro soukromé účely — sazbu letáku, o který ho požádala cizí osoba.

Nesejde na tom, zda dal zaměstnanec již před tím bez svolení zaměstnavatelova něco vytisknouti.

(Rozh. ze dne 22. června 1939, Rv I 23/39.)